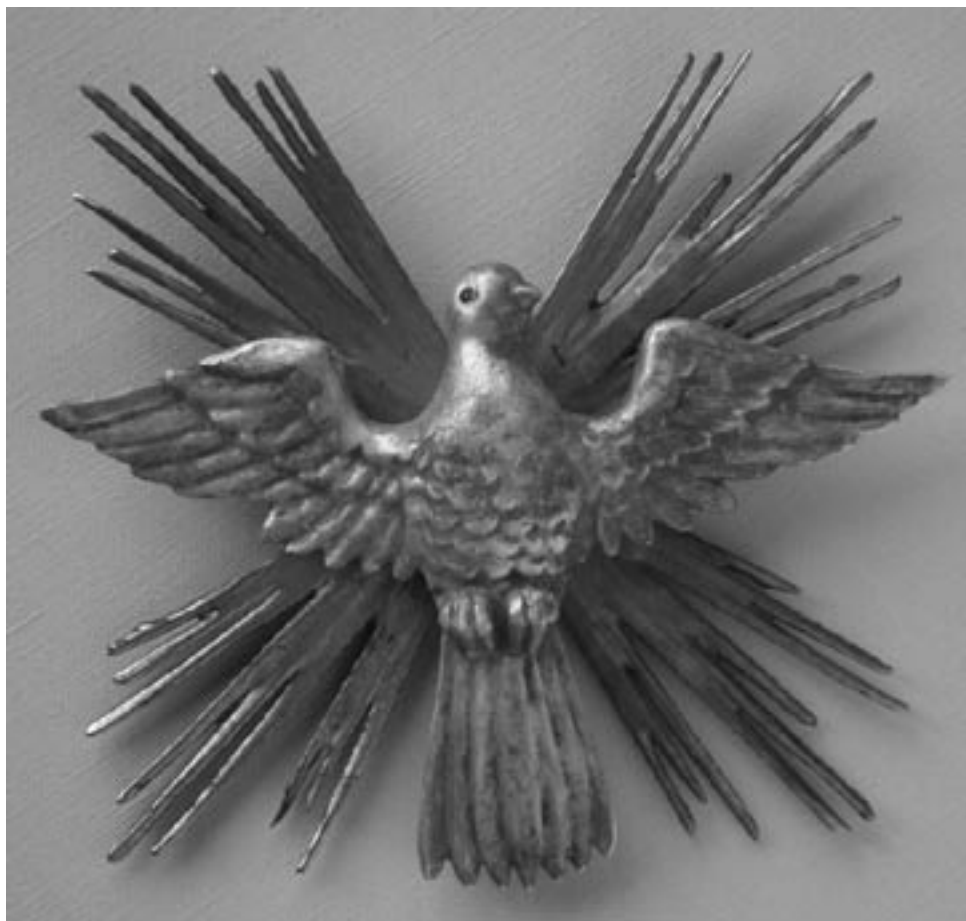

Cesta

5

2010

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Ukolébavka	6
Komiks	8
Co pro mě znamená církev	10
Letnice	10
Soutěž o tři knihy	11
Na toulkách s Kuldou	12
Putujeme s Biblí	14
Písnička	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 840 306 090, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: Z. Šorm a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Pane Bože,
vím, že nás máš rád a děkuji ti za to.
Když se Ježíšovi učedníci báli,
poslal jsi jim Ducha svatého.
I nám ho posíláš, abychom neměli strach,
abychom věděli, co dělat,
abychom rozuměli,
co nám chceš říct.
Prosím tě, pomáhej nám,
abychom mu uměli naslouchat.
Amen.

11. David a Abígajil

Když žil David jako psanec, přihodil se mu také tento příběh. Protože jeho družina měla hlad, sestoupil z hor do Páranské stepi. Tam žil muž, který se jmenoval Nábál. Byl velmi bohatý, měl tři tisíce ovcí a tisíc koz. Právě v té době stříhal své ovce. David se o tom doslechl a poslal k němu deset svých mládenců. Řekl jim: „Jděte za Nábalem a popřejte mu mým jménem všechno dobré. Připomeňte mu, že jeho pastýři také byli jednu dobu s námi a nikdo z nás jim neublížil. Chránili jsme je i jeho stáda a ani jednu ovci jsme mu nevzali. Teď ho prosíme, aby nám pro naši družinu dal něco k jídlu.“

Nábál však byl zlý, zatvrzelý a lakomý. Rozkřikl se na Davidovy muže: „Kdo to je, ten váš David? Určitě to je jen další z uprchlých otroků. Mám snad živit taková budižkničemu, o nichž ani nevím, co jsou zač?“

Když se Davidovi muži vrátili a vyřídili svému veliteli, jak pochodili u Nábala, rozkázal David, ať se připraví k boji, že půjdou Nábala potrestat. Vyrazilo s ním celkem čtyři sta mužů, dvě stě jich zůstalo v táboře.

Naštěstí se o všem dozvěděla Nábaloва žena, Abígajil. Byla krásná a moudrá. Slyšela o Davidovi a věděla, že jeho mládenci mluvili pravdu. Teď se vyděla, když zjistila, jak se Nábál zachoval. Vždyť je David všechny pobije! Jenže s Nábalem se nedá rozumně promluvit, musí jednat sama.

Abígajil rychle vzala dvě stě chlebů, dva měchy vína, pět připravených ovcí, pět měr praženého zrní, sto sušených hroznů, dvě stě plotenců sušených fíků a naložila to na osly. Svým služebníkům řekla: „Jděte napřed, já půjdu za vámi.“ Svému muži o tom neřekla nic.

S Davidovou družinou se potkala na půli cesty. Jakmile uviděla Davida, rychle sesedla z osla, padla před Davidem na tvář a poklonila se mu k zemi. Prosila, aby David nebral Nábala vážně a odpustil jim jeho chování. „Vždyť je stejný jako jeho jméno,“ říkala (Nábál totiž znamená Bloud). „Já jsem se s tvými mládenci neviděla, proto jsem nemohla zabránit tomu, co se stalo. Jakmile jsem se však o jejich návštěvě dozvěděla, hned spěchám za tebou. Prosím tě, přijmi toto jídlo, odpusť nám a ušetři nás svého hněvu!“ Tak prosila Abígajil Davida.

Ten jí odpověděl: „Požehnan buď Hospodin, že mi tě přivedl do cesty a zabránil tak zbytečnému krveprolití. Děkuji ti za tvé dary a tvůj dům ušetřím. Klidně se vrať domů.“

Když se Abígajil vrátila, Nábál měl právě ve svém domě hody jako nějaký král. Byl úplně opilý. Proto mu nic neřekla a počkala do rána, až vystřízliví. Ráno mu řekla, co učinila. Když to Nábál uslyšel, ranila ho mrtvice a ztuhl jako kámen. Asi deset dní nato zemřel.

Když se to David dozvěděl, děkoval Bohu, že takto rozhodl jejich spor. Abígajile pak vzkázal, že si ji chce vzít za ženu. Abígajil souhlasila.

Jana Krajčířiková

Tip na výlet – Pohádkový hrad 2010

Pokud přemýšlíte, kam o víkendu, a máte rádi staré hrady a pohádky, pak tohle bude pro vás přesně to pravé. **15. – 16. května na Okoři a 5. – 6. června na Točniku** pro vás bude připraveno mnoho zábavy a soutěží. U každého stanoviště vás mile přivítá některá z pohádkových bytostí, např. princezny, hejkalové, čerti, princové atd. V dalším programu nebude chybět vystoupení šermířů, divadelních souborů a hudebních skupin, např. kapely Znouzectnost. Těšit se můžete i na dobové tržiště, jízdu na ponících a další zábavu.

Markéta Bílková

Milí mladí čtenáři,

zřejmě víte z vlastní zkušenosti, že maminka byla a je vedle otce tou nejdůležitější a nejbližší osobou, která vás od narození vychovává a stará se o vás i v době vaší nemoci. Má ten největší zájem na tom, abyste se stali v budoucnu úspěšnými a dobrými členy naší společnosti. Vždyť mateřská láska, kterou každá matka chová ke svému dítěti, je patrně tím nejcennějším lidským citem.

Odnepaměti bývá určitým vyjádřením vztahu a citu matky k dítěti od jeho narození tradiční hudební forma zvaná

„UKOLÉBAVKA“. Povězme si nyní něco o její hudební historii.

Nacházíme ji v lidové hudbě všech národů. Píseň bývá obvykle mírného tempa a menšího tónového rozsahu. Ani eskymácká ukolébavka není výjimkou a vzácností, přes drsnější počasí tamní zimy. I zde se matka snaží zpěvem ukolébat dítě ke spánku a obvykle děkuje Bohu, že jí nadělil malou dcerku či chlapečka. Jindy má ukolébavka za cíl utiшит pláč dítěte anebo do textu vkládá všechny naděje v jeho šťastnou budoucnost. Už od kolébky bývalo dítě vedeno ke zbožnosti a víře v Boha. Dokládá to i někdejší velmi populární ukolébavka ze Sušilovy sbírky Moravské národní písně z r. 1835, kterou mnozí z vás patrně znáte:

**Spi, děťátko, spi, zamži vočka svý,
bude s tebó Pámbů spati, andílci tě kolíbatí,
spi ty jenom, spi!
Matička Boží kašičku vaří, bude tebe nakrmovat,
kašu medem osladovat, spi děťátko, spi!**

Podobně velmi populární je ve Smetanově operě Hubička, vedle umělé ukolébavky „Letěla bělounká holubička“, citace melodie lidové ukolébavky

„Hajej, můj andílku“. Její melodii také asi znáte.

Někdy mívá text ukolébavky nejen něžný, ale až humorný ráz, kdy matka v případě nutnosti dokáže dítěti něčím „naoko“ pohrozit, když maminku neposlechne či nechce přestat plakat a brzy usnout. Ukolébavka „Rohatej“ je toho výmluvným dokladem:

**mlč, děťátko, neplakej, neplakej,
sic by přišel rohatej:
nabral by tě na rohy
a bylo bys ubohy.**

Samozřejmě poněkud jiný, exotičtější ráz má ukolébavka třeba v Africe. U kmenů Logo, Pende se ukolébavky zpívají nejen sólově, ale i sborově u ohně, na poli nebo při práci. Děcko bývá obvykle upevněno látkou na zádech matky, aby mohla za zpěvu ukolébavky současně pracovat. Ostatní ženy k matčině nápěvu rytmicky přizvukují.

Je nesporné, že význam ukolébavky pro historii vývoje mnoha generací lidstva i citový vztah matky k vlastnímu dítěti je i dnes těžko nahraditelný. Proto je velká škoda, že v dnešním uspěchaném způsobu života se pomalu a jistě u mnoha mladých maminek tento zvyk zpívat svému dítěti vytrácí. Ke škodě dalšího vývoje hudebního cítění jejich malých dětí.

Dr. Karel Lachout

Obrázky:

- 1) Matka z kraje Trento v Itálii zpívá ukolébavku svému dítěti v kolíbce*
- 2) Typické oblečení bolivijské matky a dítěte z města La Paz*

Historie Církve československé husitské

5.

Začíná válka

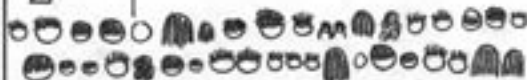

Kreslí Petra Štěpánová
Píše Jana Krajčířiková

1. ŘÍJNA 1938 PO BOHOSLUŽBÁCH

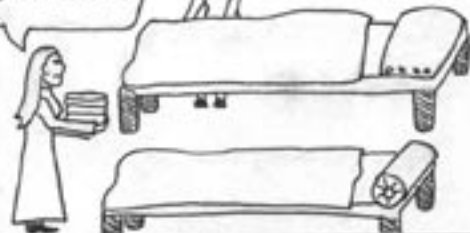

Mlé sestry, bratři, jistě víte o nešťastné mnichovské dohodě. Musíme nyní pomoci českým rodinám, které se musí ze Sudet vystěhovat.

To je hrozné, přišli o všechno!

Není to nic moc, ale snad to bude Novákovým stačit.

Tak vás tu vítáme, i když radši bychom se setkali za šťastnějších okolností.

Nejhorší je, že jsme se museli vzdát bez boje!

15. 3. 1939 - VYHLÁŠENÍ PROTEKTORÁTU ČECHY A MORAVA

28. 10. 1939

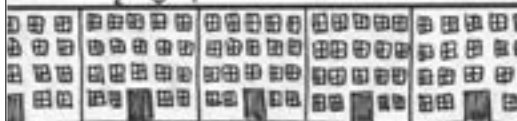

To je strašné! Teď nám budou vládnout Němci!

POZOR!
CHYSTAJÍ SE
DO NÁS STRÍLET!

Občané! Nebojme se oslavit výročí vzniku našeho samostatného československého státu!

Copak je, Petře?

Mami, to je šílený! Můj kamarád Honza Opletal z mládeže, víš, ten student medicíny, teď bojuje v nemocnici o život. Nikomu nic neudělal a oni ho klidně postřelili! Copak to takhle můžeme nechat být?

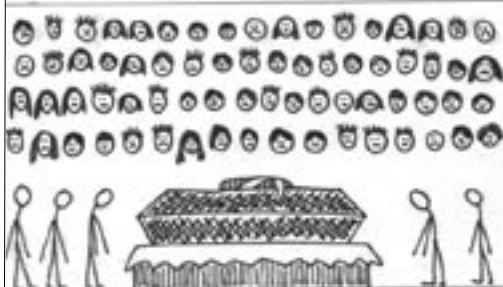
Pomozte mi! Honza Opletal je zraněný!

UTÍKEJTE!

Pěťo, buď opatrný, ať se ti nic nestane!

JAN OPLETAL ZEMŘEL 11. 11. A 17. 11. 1939 MĚL
POHŘEB, NA KTERÉM SE SEŠLY TISÍCE STUDENTŮ

GESTAPO JICH POTOM ŘÁDU POPRAVILO
A ZAVŘELO VYSOKÉ ŠKOLY

Nebojte, hoši. Doba je zlá,
ale nějak pomocí
snad můžeme.

Co teď budeme dělat, bratře
faráři, když nemůžeme studovat?

Církev vás zaměstná jako učitele
náboženství a bydlet budete dál
v koleji. Tam se můžete dál učit.

Díky
Bohu!

DUBEN 1940

Bratři, vzhledem k politické situaci
se naše církev nesmí nadále
jmenovat "československá".
Budeme ji muset přejmenovat
na "českomoravská".
Němci to žádají.

V TĚŽKÉ VALEČNÉ DOBĚ STÁLE VÍCE LIDÍ HLEDALO
ÚTĚCHU V CÍRKVI!

Modleme se za
naše bratry
na bojištích...

Chápu, že nechceš
sedět jen tak se
založenými rukama,
ale víš, jak je to
nebezpečné,
můžeš ohrozit
život mnoha lidí.

Tati, chci se zapojit
do odboje!

Máš na někoho
kontakt?

Zatím ne, vím, že
musím být opatrný.

Jestli jsi pevně rozhodnutý,
pomůžu ti.

Tati, ty už jsi se do
odboje zapojil?!

PSSST! A máme radši nic
neříkej! Měla by strach.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Jmenuji se Libuše Hotová, je mi 60 let, jsem už v důchodu, ale stále pomáhám dětem, které mají potíže s učením, pracovala jsem v základním školství. Pokřtěna jsem byla v naší církvi jako novorozenec a v církvi jsem vyrůstala, chodila na náboženství, nedělní školu a na bohoslužby s rodiči, sestrou, tetami a strýčky, babičkou a dědou. Chodili jsme tam pravidelně, protože účast na bohoslužbách byla pro nás posilou v nelehkých padesátých letech i později.

V současnosti hraji při pobožnostech na elektrofonické varhany v náboženské obci Plzeň-východ. Z naší rodiny tam chodím už sama, protože všichni moji drazí kromě sestry již zemřeli a ve své rodině mám kvůli své víře trochu problémy. To mně však nevadí, vím, že jdu správnou cestou. V kostele se vždy uklidním, soustředím na společenství s Pánem, nikdo mne nevytrhuje svými požadavky, a tak okřávám a regeneruji svou duši. Svou hudbou, hrou na varhany se vším ještě více splývám a je mi krásně. Když jsem chodila do práce, byly mi bohoslužby ještě větší posilou do těžkých dní. Žila jsem tehdy od neděle k neděli. Modlitba byla a je též mou každodenností, pomáhala a pomáhá mi překonávat problémy s úsměvem a dávat radost a lásku také svým bližním.

Kéž je naše práce požehnána!

Mgr. Libuše Hotová

Letnice

Duch svatý Boží moudrost dává
svým nehasnoucím plamenem
a lidem sílu ku svědectví
o Kristu Pánu vzkříšeném.

Jarmila Konečná

Svatodušní osmisměrka

Z tajenky se dozvíte, jakou událost si připomínáme o letnicích.

Tentokrát máte na posílání řešení čas až do konce července, v čísle srpen-září pak otiskneme jména tří výherců knihy.

Y	K	D	U	R	P	V	V	Z	N
Č	I	S	CH	Ě	N	Ě	Y	I	K
M	E	I	V	E	N	D	D	L	D
E	V	Ř	B	A	O	A	Y	I	M
L	Y	E	E	R	T	K	H	L	Ž
A	T	S	A	C	Y	Y	U	O	A
Z	R	N	A	Z	I	V	K	M	P
U	Ž	D	A	Ž	I	N	O	Ů	C
R	E	J	U	T	Ů	I	T	D	R
E	N	K	E	CH	V	O	H	E	Ň
J	Í	N	Ě	N	L	P	A	N	L

div	Jeruzalém	nebe	svatý
duch	letnice	oheň	úžas
dům	mluvit	pohané	vichr
hukot	naplnění	prudký	vytržení
jazyky	národy	řeč	židé

Blahopřejeme výhercům soutěže z březnové Cesty (tajenka: Květná neděle):

**Andrea Trubačová ze Semína,
Štěpánka Mühlová z Nové Paky
a Míša Rozsivalová z Kojetína**

Tak co je s tou vodou? – dokončení

„Kuldo, Kuldíčku!“ zavolaly děti zpoza rybárny směrem k Černé tvrzi v rybníce. „Nezlob se na nás, měl jsi pravdu a my se ti omlouváme. Chce tě, Kuldo, poznat táta!“

Na věži tvrze blikla jiskra a rozsvítila se do sluníčkova. Kulda se vznesl, přitancil ve vzduchu v radostných kruzích a odvážnou vývrtkou pozdravil pana porybného. Podle Lucinky tím sděloval, jak je rád, že mu uvěřili a jsou opět kamarádi. Zároveň se tím ptal: „A můžu s vámi?“

„Samozřejmě, Kuldo,“ porozuměl pan Jurášek. „Až to trápení, tu nesnáz s vodou zvládneme, budu nad tebou žasnout a krásně ti děkovat, jenže teď na to není čas.“ Vyzval děti: „A teď všichni honem about do holínek. Počítám, že si do nich stejně nabere.“

Sám si zchystal vysoké brodicí gumáky, které sahají až k pasu. Spolu s Martinem a Ríšou upevnili na nosič na střeše vozu železná hrábě, lopatu a bidlo s hákem na konci, do kufru naložili hrouzkovnici, košík a podběráky hned dva.

Zničehonic se tu objevil Smejčil, ta znamenitá místní figurka. Měl zvláštních na to, že se má díť něco, při čem by se přiživil. Dychtivě pomrkával očima zprostřed vlasů a vousů, už si i vedl kolo, vlastně se o ně opíral. Smejčilovo staré kolo bylo příčinou jeho úrazu. Kdysi na něm v noci odvážel z lužecké železniční zastávky pár ukradených pražců. Liboval si, jaké bude mít vydatné topení, i když pražci se v kamnech topit nemá, protože kouř z nich je jedovatý. Kolo se s ním převrhlo, pražce na něho spadly a polámaly mu nohu. Měl na to důchod, ale pajdal, jen když se mu to hodilo.

„Smejčile,“ oslovil ho otec Jurášek s podezíravým pohledem na batoh na jeho zádech, „kdybys nám pomoh, dostaneš kapra a nemusel bys pytláčit.“

„Pane porybný,“ zanaříkal ten víc mužiček než chlap, navíc zapajdal, „já mám takových nemocí, že jinej by na to umřel.“

„A ty pořád nic, vid’?“ naoko vážně ho politoval pan Jurášek.

„No, já pořád nic...“

Auto s porybným a dětmi, sledováno Smejčilovým pozorným zrakem, vyjelo ze vsi na silnici, která ji obloukem míjela, protože kromě cest po hrázích mezi rybníky z Kvítkova žádná vozovka nevede. Kulda netrpělivě poletoval nad nimi, chvíliku napřed, pak se zas vracel. Smejčilovi dělala ta

zářící koule těžkou hlavu. Říkal si: „Copak ono je to, tohleto? Může tohleto vůbec být...?“

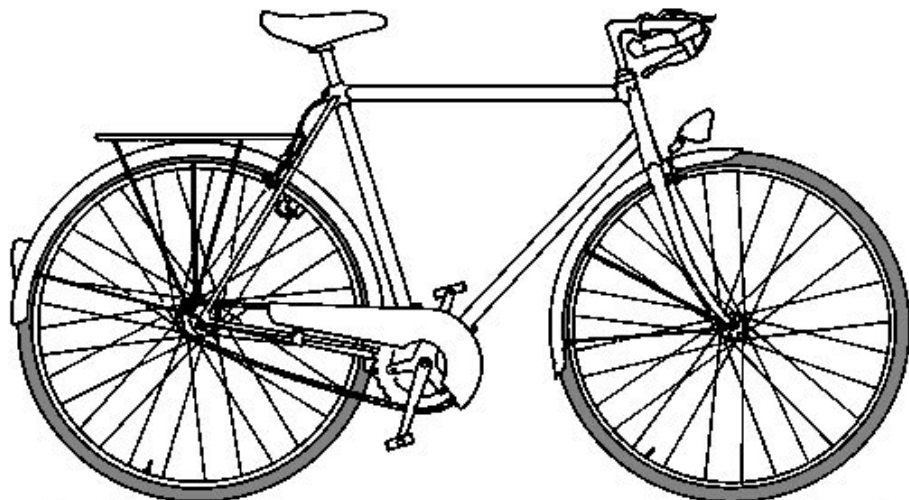
Silnice si ohnula záda pod tíhou smolné vůně, kterou z borových lesů odpařovalo odpolední letní slunce. Pak si záda narovнала, rychle vyběhla z lesů a zamířila rovnou k Lužci, k té velké obci s malými zemědělci. A už to pan porybný s dětmi viděli. Louky pod Lužcem se proměnily v jednu jedinou stříbrolesklou vodní plochu.

„Nojo, ale co teďka s takovou záplavou?“ táhlým kroužením nad nimi dával Kulda najevo starost, aspoň tak to rozluštila Lucinka.

„Neboj se, kamaráde,“ porozuměl mu porybný Jurášek, když odstavoval auto stranou silnice. Náhle byl plný síly a chuti do práce. „Teď už si s ní poradíme. Ty budeš moci taky pomáhat.“

„Rád, rád,“ vykroužil na obloze odpověď Kulda. A prý dodal: „Jen mi řekněte, co mám dělat, v tomhle já jsem dočista nezkušený...“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

17. Malta

Milé děti, tentokrát se s apoštolem Pavlem vypravíme na ostrov Malta. Bude to naše předposlední výprava v tomto seriálku, který ukončíme v příštím čísle v Římě.

Pavel se na Maltu dostal za velmi dramatických okolností. Přes dva roky byl vězněn v Cesareji, protože nepřátelští Židé si přáli jeho smrt. Římský místodržitel Félix ani jeho nástupce Festus, dokonce ani židovský král Agripa však na něm žádnou vinu neshledali. Pavel se odvolal k římskému císaři a právě při plavbě do Říma jeho loď ztroskotala u ostrova Malta.

Jak se můžeme dočíst na začátku 28. kapitoly Skutků apoštolských, trosečníci byli na ostrově laskavě přijati. Pavel místní obyvatele udivil tím, že mu neublížila jedovatá zmije, a později vyléčil otce správce ostrova Publia a mnoho dalších nemocných.

Malta je ostrovní stát ve Středozemním moři. Souostroví leží ve strategické poloze 95 km jižně od Sicílie a 290 km východně od Tuniska. Ostrovy (Malta, Gozo a Comino) jsou zbytkem dřívějšího pozemského spojení mezi Afrikou a Evropou, které bylo před asi 11 000 lety přerušeno vzestupem mořské hladiny. Na 316 km² zde žije zhruba 400 000 lidí.

Malta má silně omezené zásoby sladké vody - podle údajů OSN je na vodu nejchudší zemí na světě. Zásobování obyvatelstva vodou je dnes uskutečňováno celkem čtyřmi stanicemi na úpravu mořské vody, parky a zemědělství užívají dešťovou vodu a částečně vodu ze studní; ještě v osmdesátých letech se velká část vody dovážela z Itálie.

Klimatické prostředí je typické pro tuto oblast Středozemního moře: mírné, vlhké zimní období a horké léto s prakticky žádnými vodními srážkami.

Bývalá britská kolonie Malta získala nezávislost 21. září 1964 a 13. prosince 1974 se prohlásila nezávislou republikou. Od 1. května 2004 je Malta členem Evropské unie.

Hospodářství Malty je ovlivněno skutečností, že souostroví nemá žádné přírodní zdroje, mimo to pak v důsledku mizivé vegetace trpí i nedostatkem spodní vody (lesní porost byl vymýcen již za dob Féničanů). Hlavním zdrojem příjmů země je turistický ruch. V současné době navštěvuje Maltu přes milion turistů ročně – tedy daleko více, než činí vlastní obyvatelstvo. Malta je velice bohatá na historické památky.

Malta se může chlubit dějinami v trvání téměř 7200 let. Po stále ještě záhadné periodě megalitických chrámů se na ostrově vystřídali Féničané, pak Kartágo, Řím, Byzanc, Arabové, Normani, vládci Aragonie a Kastilie. V roce 1530 jej získal křesťanský vojenský (Maltézský) řád johanitů, kteří měli původně chránit Evropu před vpádem Osmánců.

V roce 1798 Maltu obsadil Napoleon, ale již o dva roky později padla do područí Britů, kteří ji postupně industrializovali a nechali jí určitou samostatnost. Pro ně se Malta později, v 1. a především ve 2. světové válce, stala neocenitelnou vojenskou základnou ve Středozezemním moři.

Úřední řečí na Maltě je maltština, převážná většina obyvatel však hovoří i anglicky, což je druhá úřední řeč, a italsky. Maltština je semitský jazyk, který se vyvinul z arabštiny, používá však latinskou abecedu obohacenou o několik vlastních písmen.

Přibližně 98 procent obyvatelstva je římskokatolické víry. Na Maltě existuje 364 kostelů, vzhledem k počtu obyvatel má Malta víc kněží, mnichů a jeptišek než jakýkoliv jiný stát na světě. Katolicismus je zakotven v ústavě a hraje v životě i politice Malty značnou úlohu.

E H A E

Je stá - le při - tom - ná tvo - je slá - va. Ra - dost -

E H A E E H

ně zpívá - me o tvém di - le. Pisnič - ka ať zvoní kaž -

A E E H A E

dě chví - le. Chci tě chválit, Pane můj, jak Duch dá - vá.

